

LA BELLESA DE L'ALVOCAT

Joan Colomo culmina el seu zenit creatiu amb un cinquè disc, *Sistema* (BCore, 2016). El bandautor celoní tanca una etapa donant vida a 14 temes de sonoritats dispars que conflueixen en un pop nostàlgic de declinació crepuscular. És la bellesa d'un univers encantat i particularment suggeridor.

TEXT ORIOL RODRÍGUEZ / FOTOS JUAN MIGUEL MORALES

***Sistema* és un disc... bonic.**

Sí? Me n'alegro. Els amics que l'han escoltat m'han dit que és un disc trist.

Més que trist, es podria dir que és d'una bellesa... nostàlgica. La bellesa és una finalitat en les teves cançons?

Sí, tot i que fujo dels tòpics estàndards que ja se sap que funcionen. Intento defugir la càrrega excessiva d'acords i arranjaments que no et porten a la bellesa sinó que, contràriament, t'aboquen a la lletjor.

En la senzillesa hi ha la bellesa...

Exacte! Tot i que també evito ser massa simple i evident. És un equilibri complicat.

Les cançons del nou disc ens aboquen cap a un punt crepuscular?

És un procés vital inevitable. En el meu cas he anat deixant totes les influències anglosaxones, més properes al punk i al hardcore, que em van acompanyar durant l'adolescència, i he assimilat sons més propers.

De tant en tant, però, tornes als decibels? O ja has arraconat definitivament el hardcore i el punk que practicaves amb bandes com Zeidun i Moksha?

Sí que continuo escoltant discos de punk. És més, quan comences a tenir una certa edat és inevitable, una vegada més, caure en la nostàlgia i tornar als discos de l'adolescència i vibrar igual o més que quan ho feies aleshores. Però artísticament, no tant... ja fa anys que ni assajo. Fins fa poc teníem *La Célula Dormiente*, una aventura amb què fotíem una mica més de canya, però ara està tot una mica aturat. Tinc mono de quedar amb els col·legues i tornar a fer soroll.

Si no assages... Com treballes?

Tinc un local, però només per deixar-hi els trastos. *Sistema* el presentaré en directe amb banda, i abans de començar la gira haurem de quedar i fer un parell de dies d'assajos intensius. Serà difícil trobar un forat per coincidir, perquè tots tenim mil històries. No sé com s'ho fan els grups per quedar un dia a la setmana, em sembla complicadíssim. Amb tot, hi va haver una època, quan tocava amb *Moksha*, *Zeidun*, *La Célula*... que cada dia de la setmana assajava amb una banda diferent. Era una bogeria. Vaig passar tantes hores al local que en vaig acabar tip.

“LA MÀGIA DEL POP ÉS QUE NO HI HA FÓRMULES ESCRITES PER FER ÈXITS”

“VOLDRIA ESCRIURE CANÇONS PER A RIHANNA, NO M'AGRADA LA MEVA VEU”

La teva manera de treballar pot acabar repercutint en la sonoritat dels discos. Si toques a casa i allà no pots fer soroll, les cançons et surten més relaxades?

Totalment. Les meves cançons neixen amb una guitarra espanyola i això ja em porta cap a un rotllo molt concret.

Sistema és un disc amb molts estils però una única declinació, la teva. El pop hi té més presència, hi ha folk i música electrònica, però no sona gens dispers.

En els discos de **La Célula Durmiente** ja ens passava que volíem sonar tan eclèctics que, de vegades, ens passàvem de frenada. Aquest cop, segurant per qüestions tècniques i de producció, tot i que hi ha temes molt diferents entre si el resultat final del disc sona molt cohesionat.

Ets dels perfeccionistes que tenen clar com han de sonar els seus temes?

Al contrari, a mi em fa mandra tot. Si enregistro alguna cosa que ja m'agrada com ha quedat, encara que no sigui perfecte, ni que només sigui per no malgastar hores d'estudi passo de repetir.

I amb les cançons, durant el procés de composició, també et quedes amb la primera idea?

El que més em costa són les lletres, no n'estic mai content. Em presento a l'estudi amb les que he pogut anar escrivint, i queden tal qual. No hi ha més. Per la resta, no em costa fer cançons. No m'he d'autoimposar compondre, les cançons van sortint. De fet, ara ja estic treballant en les del proper disc. El que realment m'agrada és estar-me a casa jugant amb l'ordinador, gravant guitarres i avançant feina.

Si musicalment és un disc dispar, les lletres també van de l'amor a la protesta i, entremig, hi ha una oda a l'alvocat!

Tal com et deia, en aquest disc he patit molt més que en els anteriors a l'hora d'escriure les lletres. No trobava la temàtica... No volia fer més cançons d'amor, ni tornar a carregar-me en el sistema. Buscant coses que m'apassionaven vaig anar a petar als alvocats. Total, que he escrit un tema sobre com m'agraden els alvocats.

FRUITA TROPICAL

T'ho vas plantejar com un repte, escriure com són de bons els alvocats, o ha estat més aviat una patillada?

Ho he fet perquè realment no tenia ni punyetera idea sobre què escriure! Els alvocats? Una cançó sobre alvocats també pot tenir un punt *destroyer*, no? Musicalment, el tema “Fruit tropical” té una de les melodies més maques del disc, i posar una lletra com aquesta era una bona manera de carregar-me'l.

Som un país que ve de la tradició de la Cançó, on la lletra té un pes determinant. Al pop la lletra pot tenir un missatge, però la tradició del gènere és una altra.

És cert. Aquí tendim a intel·lectualitzar un pèl massa les lletres, quan en el pop la clau és la melodia. Per sortir aquest nostre és un país amb una tradició històrica de cantautors que escriuen molt bé, però el pop i el rock són una altra cosa.

El disc entra molt bé i és agraït d'escoltar. Hi ha algun tema pensat com a single?

Fer un disc és una cosa molt curiosa. M'ha

passat diversos cops que fent les maquetes a casa estava convençut que havia escrit un èxit per ser *single*. Però després a l'estudi, ja amb la lletra, no han sonat tan *hits* com pensava. Amb *Sistema* també m'ha passat. A casa tenia tres o quatre *hits* que van desaparèixer a l'estudi. No sé on han anat a parar. Però això no vol dir que no estigui content amb el resultat final.

Algun cop t'has proposat escriure un hit per a la radiofórmula?

De vegades, quan em poso a escriure, sí que penso de compondre una cançó pensada per poder agradar a les tietes que darrerament em vénen a veure als concerts. Però fins i tot les grans estrelles del pop fan figa moltes vegades... La màgia del pop és que no hi ha fórmules escrites per fer èxits. En el món de la música tot és tan subjectiu que no et pots agafar a regles i normes.

El líder de Weezer, Rivers Cuomo, es va obsessionar amb això i va estudiar les millors cançons de la història del pop per crear una fórmula infal·lible.

Sí, ho sé, i des d'aleshores tots els discos que han publicat són dolents.

Tot i que ara ho has aparcat, els darrers anys has actuat amb Joan Colomo & La Radiofórmula, una gamberrada amb què versions èxits del pop comercial.

En realitat em flipen artistes com **Rihanna**, perquè, tal com comentàvem al principi, el que m'agrada és la música melancòlica. En aquests concerts de versions, per exemple, tocava molt pocs temes alegres. Per això m'agraden tant **Bad Religion** i **NOFX**, unes bandes que semblen molt alegres però que tenen quasi tots els temes escrits en acords menors, i per tant nostàlgics.

La nostàlgia és un sentiment pop. Tal com diu el protagonista del film *Alta fidelitat*: no sé si estic trist perquè escolto pop o si escolto pop perquè estic trist.

La música pot representar un gran ventall d'emocions. L'alegria segurament es transmet a través de les músiques que conviden a ballar. I altres estils, com el pop, més pensats per gaudir-ne escoltant-los a casa, tendeixen cap a la melangia i la nostàlgia.

UN HIT PER A TIETES

Per a qui escriuries un *hit*?

Per a **Rihanna**. Seria tan feliç! M'agradaria escriure cançons per a altra gent, perquè la meua veu no m'agrada. Molaria fer temes per a algú amb una veu com déu mana i que sapigués tocar de veritat.

Qui són aquestes tietes que últimament et vénen a veurè als concerts?

Amb el rotllo més de cantautor que porto darrerament se m'han obert moltes places de Catalunya on no havia actuat mai. M'he trobat tocant fins i tot per a audiències de més de 70 anys.

Et sorprèn el teu públic?

Em segueix sorprenent que vingui gent a veure'm i se sàpiguen les cançons. És un fet al qual encara no m'he acostumat i que em fascina. La primera vegada que vaig actuar a Múrcia, per exemple, vaig al·lucinar que hi hagués gent que em conegué.

Adrià Puntí deia que quan sortia a l'escenari triava algú del públic i feia el concert exclusivament per a aquella persona. Tu què veus quan toques?

A mi em passa al revés. Com que sóc molt

Colomo a banda

Consolidada la seva faceta en solitari, el seu inici es troba en algunes de les propostes més flamígeres del subsòl musical

El de **Joan Colomo** va ser un inici en el món de la música extremadament precoç. Amb 12 anys ja feia soroll al capdavant de **Sigue Buscando**. Després vindrien aventures com **Rain Still Falling** o **Ariadna**. El 1998 va fundar **Zeidun**, projecte que compartiria amb alguns dels noms més il·lustres de l'escena musical del Montseny: Xavi García, Mau Boada, Albert Trabal i Cándid Coll; una etapa que alternaria amb experiències com **Moksha**, **The Red Sexy Band** i **La Célula Durmiente**. Abans de debutar en solitari, **Joan Colomo** també va militar en l'última formació de **The Unfinished Sympathy**.

tímid, no veig res. Quan acaben els concerts els de la banda em pregunten si m'he quedat amb tal cosa o tal altra, però jo estic com emboirat. Pujo, toco i baixo.

Segurament és una obvietat, però fer música és la teva manera d'obrir-te per superar aquesta timidesa?

Sens dubte. La música és una teràpia. I gràcies a escriure cançons i fer concerts he aconseguit enderrocar molts murs. He après a ser més sociable i a relacionar-me millor amb la gent.

L'any 2009 vas debutar en solitari amb *Contra todo pronóstico* (BCore Disc). En quin moment et trobes?

Sistema és el meu cinquè disc en solitari i noto que he de fer un canvi. Aquesta ha estat una etapa marcada per cançons que segueixen la mateixa línia, i m'agradaria fer un punt i a part. Sempre que t'enfrontes al repte de crear un nou disc, tens la intenció de gravar la millor obra de la teua vida. No sé si podré superar el que he fet fins ara i això m'espanta una mica. La inèrcia de fer cançons, però, no ha desaparegut, així que, igual de mediocre o pitjor encara, no m'aturaré.